

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/641/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214305
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214305.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/195/2012-119 zo dňa 16. mája 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi zaplataenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej navrhovateľom tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Martin. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že exekučný súd nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia v exekučnej veci navrhovateľa ako oprávneného vedenej súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 715/2011. Zo spisu exekučného súdu sp. zn. 15Er/264/2011 prvostupňový súd zistil, že dňa 09.02.2011 podal súdny exekútor na Okresný súd Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného - navrhovateľa proti povinnému O. N. na vymożenie povinnosti uloženej rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu. Dňa 14.02.2011, teda s odstupom piatich dní exekučný súd uznesením žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V takomto konaní exekučného súdu nevidel prvostupňový súd zbytočné priedahy v konaní.

Ďalej ustálil, že exekučný poriadok v § 44 ods. 2 ustanovuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu zo zákonom. V prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie táto lehota neplatí, a to aj v období pred 01.06.2011, t.j. pred novelou Exekučného poriadku zákonom č. 102/2011 Z.z.. Ten rozšíril ust. § 41 ods. 2, písm. d/ Exekučného poriadku o rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul, na ktorý sa nevzťahuje 15-dňová lehota. Avšak v zmysle dôvodovej správy k tejto novele Exekučného poriadku bol ňou len odstránený rozporný výklad tohto ustanovenia, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisí a zmierov nimi schválených sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky.

Uviedol, že ak navrhovateľovi škoda vôbec vznikla, nemohla mu vzniknúť v príčinnej súvislosti s úradným postupom exekučného súdu, ktorý predchádzal rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti exekútora na vydanie poverenia. Takáto škoda mohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s vydaným rozhodnutím, z čoho vyplýva, že logicky mohla vzniknúť ako následok rozhodnutia súdu. V prípade ak navrhovateľ chcel v konaní

predložiť znalecký posudok, ktorý by reagoval na daný postup súdu z pohľadu medzinárodného práva, mal tak urobiť v exekučnom konaní v rámci odvolacieho konania, nie v prejednávanej veci. V súdnej veci opätovné preskúvanie postupu exekučného súdu a výsledku úvah súdu, teda uznesenia vydaného v exekučnom konaní by znamenalo neprípustné porušenie zásady dvojinstančnosti súdneho konania a preskúvanie právoplatného rozhodnutia v mimoriadnych opravných prostriedkoch, ktoré zákon v tomto prípade O.s.p. jediný pripúšťa. V súvislosti s dôkazným návrhom navrhovateľa na predloženie znaleckého posudku znalcom z odboru právne vzťahy k cudzine, odvetvie európske právo okresný súd poukázal na to, že právne záväzné akty uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie, sú v zmysle § 121 O.s.p. skutočnosťami, ktoré netreba dokazovať, a ktoré musí súd poznať v zmysle zásady iura novit curia.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Odporcovi ako účastníkovi v konaní úspešnom mu náhradu trov konania nepriznal, keďže z obsahu spisu ich existencia nevyplývala a odporca si tieto nevyčísľil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že okresný súd nepostupoval správne, pokiaľ vec prejednal v jeho neprítomnosti ako aj v neprítomnosti jeho právneho zástupcu podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Svoju neúčast' na pojednávaní riadne a včas ospravedlnil, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spájané s označenými dôvodmi. V žalobnom návrhu urobil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne aj v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného.

Ďalej namietal, že konečné rozhodnutie vo veci neprechádzalo v čase jeho vydania do úvahy, pretože súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ uviedol, že proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podáva odvolanie. Rozhodnutie, ktorým nebolo vyhovené jeho žiadosti na prerušenie konania, tak nie je právoplatné a vydaním meritórneho rozhodnutia predbehol okresný súd účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania. Z dôvodu rozhodovania o otázke nestranného sudcu zakladajú porušenie jeho práva na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom.

Naviac tým, že súd rozhodoval bez jeho prítomnosti, došlo k porušeniu práva na kontradiktórne konanie, nebol riadne oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto vyjadriť a rovnako sám nemohol navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. K porušeniu tohto práva došlo aj tým, že súd vo veci neuskutočnil ústne pojednávanie a neprihliadal na to, že odporca sa k žalobnému návrhu nevyjadril, čím boli splnené podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolacie námietky týkajúce sa nesprávnosti procesného postupu prvostupňového súdu, ktorým malo byť zasiahnuté do procesných práv navrhovateľa ako účastníka občianskeho súdneho konania, nepovažoval krajský súd za dôvodné.

Vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Táto zásada však predvída procesnú aktivitu účastníkom konania. Ťažiskom realizácie ich procesných práv je pojednávanie. V súdnej veci prvostupňový súd určil termín pojednávania na deň 16.05.2014, predvolanie na ktorý bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 02.04.2014. Vyjadrenie odporcu k podanému žalobnému návrhu bolo zasielané právnenému zástupcovi navrhovateľa elektronicky dňa 17.03.2014. Navrhovateľ svojím postupom - bezdôvodnou neúčast'ou na súdnom pojednávaní sa o bezprostredné naplnenie svojich procesných práv sám obral. V prípade jeho prítomnosti na pojednávaní by sa zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť a bol by poučený aj o predbežnom právnom posúdení veci (§ 118 ods. 2 O.s.p.). V tejto súvislosti

sú potom ďalšie jeho tvrdenia a námietky dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezpredmetné. Najmä pokiaľ ide o jeho tvrdenie, že vo veci bolo rozhodnuté bez nariadenia pojednávania a že boli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie.

Stavu veci nezodpovedá ani tvrdenie navrhovateľa o predčasnosti vydania napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že nenadobudlo právoplatnosť uznesenie o prerušení konania. Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd o prerušení konania do času rozhodovania vo veci samej nerozhodoval a takýto návrh nebol ani v prejednávanej veci navrhovateľom vznesený.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku, že vo veci nerozhodoval zákonný sudca. O tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, odvolací súd môže posúdiť túto otázku samostatne. Krajský súd však v skutočnosti, že škoda mala navrhovateľovi vzniknúť postupom okresného súdu, na ktorom vykonáva zákonný sudca funkciu sudcu, nevidí dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu z prejednávania aj rozhodovania veci. Je nutné rozlišovať medzi pojmom súd a sudcovia a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom príliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak apriórne stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 1Nc 86/2011 zo dňa 24. novembra 2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonný sudca nekonal a nerozhodoval v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktorý okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu (nesplnenia preukázania existencie nesprávneho úradného postupu). V tejto spojitosti platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Je výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k žiadnemu z vecných argumentov, na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek argumentáciu.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomuto odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.